

дворъ. Подиръ него слѣдвахъ други колесници, напълнени съ царедворци въ блѣскави дрехи, сенатори, жреци и голи вакханки съ вѣици на главитѣ и съ гърнета вино въ рѣцѣ, повечето отъ които бѣхъ пияни и издавахъ диви викове. Редомъ съ тѣхъ вървѣхъ музиканти, облѣчени като фауни и сатири, и свирѣхъ на цитри, форминги, флейти и рогове. Въ другитѣ колесници вървѣхъ матрони и римски дѣвойки, сѣщо пияни и полуголи. Редомъ съ колесницитѣ играчи дрънкахъ нажитени съ ленти тирси, други бияхъ тѣмни, трети расхвърляхъ цвѣти. Цѣлата тая блѣстаща процесия се движеше, като викаше: „евое!“, по най-широкия градински пѣть всрѣдъ димъ и човѣшки факели. Цезарь, на редъ съ когото бѣхъ Тигелинъ и Хилонъ, отъ ужаса на който той искаше да се наслади, самъ управляваше конѣтъ и вървѣше полека, като гледаше горящитѣ тѣла и се вслушваше въ виковетѣ на народа. Стоящъ на висока позлатена колесница, заобиколенъ отъ людски вълни, които му се кланѣхъ до нозѣтъ, при свѣтлината на огъня, съ златенъ вѣнецъ на цирковъ побѣдителъ, той съ цѣла глава бѣше по-високъ отъ тѣпата и изглеждаше като исполинъ. Чудовищнитѣ му рѣцѣ, натегнати за да сдържатъ поводитѣ, сѣкашъ, благославяхъ народа. На лицето и въ полузакрититѣ му очи играеше усмивка и той свѣтѣше надъ людѣтъ като слънце или божество,—страшно, но великолѣпно и могѣществено. Той се спираше на минута да се вглежда въ нѣкоя дѣвойка, гърдитѣ на която почвахъ да свищѣтъ отъ пламъка, или се вгледваше въ конвулсивно искривеното личице на нѣкое дѣте, и послѣ вървѣше по-нататѣкъ, като увличаше слѣдъ себе си обезумѣлата и пияна процесия. Понѣкога той се кланяше на народа, или се обръщаше назадъ, натегваше златнитѣ поводи и говорѣше съ Тигелина. Най-сетнѣ, като дойде до голѣмия фонтанъ, стоящъ на кръстопѣти между двѣ алеи, той слѣзе отъ колесницата и като направи знакъ съ главата си на своитѣ съпътници да го послѣдватъ, смѣси се съ тѣпата.

Поздравихъ го съ викове и рѣкопѣскания. Вакханки, нимфи, сенатори, царедворци, жреци, фауни, сатири и войници веднага го окръжихъ, а той придруженъ отъ едната си страна съ Тигелина, а отъ другата съ Хилона, обикаляше фонтана, около който горѣхъ нѣколко десетици факели, и се спираше прѣдъ всѣки, като правѣше бѣлѣжки по поводъ на жертвитѣ, или се надсмиваше надъ стария грѣкъ, лицето на когото изразяваше безгранично отчаяние.

Най-сетнѣ тѣ се спрѣхъ до една висока мачта, украсена съ чемширъ и обвита съ гирлянди. Червенитѣ, огнени